

NÅR NØDEN ER STØRST -
ER HJELPEN NÆRMEST ?

JEG ER
MAMMA

OG PÅRØRENDE

- Jeg har 5 fargerike barn
- 2 jenter og 3 gutter
- Alle 5 med samme mann!
- Min yngste sønn, nummer 4 i flokken (nå 27 år), har psykiske utfordringer
- Ble skilt og var alenemor i 9 år før jeg ble gift for andre gang i 2012

MIN SØNN

- PRATSOM , FANTASIFULL,AKTIV , ATLETISKsom barn...
- Ble ofte misforstått
- Som 8 åring diagnosen ADHD
- I 2009 sendt henvisning for utredning Asberger – avslag på denne
- 2017 første innleggelse Østmarka psykiatriske sykehus- fikk da diagnosen **Asberger** og **Paranoid Schizofreni**

- Etter dette hatt ca 3 akutte tvangsinnleggelseser i året.
- Tvungen psykisk helsevern
- Tvangsmedisinert

NÅR NØDEN ER STØRST -
ER HJELPEN NÆRMEST ?

For meg er prehospital akuttpsykiatri – som
ett SORT HULL.....

SETT FRA EN PÅRØRENDES SYNSPUNKT :

- På dagtid hverdager fram til kl 15.30 har vi forskjellige ambulante team
- Disse har ikke akutt beredskap – de kan hjelpe i løpet av timer/dager **INNENFOR SIN ARBEIDSTID**
- Sett fra en pårørende side er de overarbeidet – **FOR MANGE PASIENTER OG OPPGAVER I FORHOLD TIL ANSATTE.**
- På ugunstig arbeidstid- altså mellom 15.30 og kl 08 hverdager og alle helger og helligdager **ER DET PÅRØRENDE** som har ansvaret for den som er psykisk syk.
- Ofte venter man til mandag etter en svært utfordrende helg , i håp om at behandler skal ha tid til å komme og eventuelt bistå ved en innleggelse.

SETT FRA EN PÅRØRENDES SYNSPUNKT :

- Jeg har dialog med min sønn hver dag
- Han kommer hjem en tur hver dag og jeg besøker han en gang i uken
- Jeg merker når han er på vei mot en ny innleggelse – det kan ta noen uker.....Jeg er i **alarmberedskap** – jeg er også i fullt arbeid....
- Vanskelig å vurdere situasjonen

SETT FRA EN PÅRØRENDES SYNSPUNKT :

- Klokken er 17 en fredag – situasjonen har eskalert – behandleren til min sønn har tatt helg
- Eneste tilgjengelige hjelp er legevakten – de har ingen journal på min sønn – de kjenner ikke min sønn – de vet ikke hvordan snakke med en som har Asberger og er psykotisk. Ambulansen kommer – to unge damer i 20 årene.
- Min sønn vil ikke være med. Han er LIVREDD !

SETT FRA EN PÅRØRENDES SYNSPUNKT :

- Han tror han skal bli drept og torturert.
- Politiet kommer - min sønn gjør motstand-
min sønn knebles i gulvet og legges på
handjern – spyttmaske – min sønn er så redd
at det kommer avføring i buksa – han blir ført
ut i ambulansen med handjern og avføring i
buksa og kjørt til Østmarka

FORTVILELSE

- Dette ER EN AV MANGE innleggelse.
- Dette oppleves TRAUMATISK av pasient og pårørende.
- Dette er det svarte hullet !
- Er det riktig kompetanse på riktig sted for disse pasientene ?

SPØRSMÅL :

- Får pasienten hjelp til å bearbeide disse opplevelsene under innleggelsen ?
- Hva skjer med pasientens psykiske helse når dette skjer gang på gang?
- Hvem ivaretar pårørende ?
- Trenger pårørende å bli ivaretatt ?

HÅP ?

- Kan akutte tvangsinnleggelseser skje på en annen måte ?
- Gir det helsegevinst for den syke hvis fagkompetente behandlere også har akutt prehospital tjeneste?
- Kan det også være langsiktig god økonomi ?
- Er det på tide med en forandring/nytenking ?